

Marshmallows (vinnare 2023)

Anonym, Celsiusskolan, Edsbyn

En mild och ljum sommarkväll på scoutlägret satt vi samlade runt lägerelden. Stjärnorna lyste klart på natthimlen, och när jag tittade ut över vattnet bakom vindskyddet syntes inte någon skillnad mellan himlen och det spegelklara vattnet. Allt stod liksom still. Jag visste såklart inte då, att minnet av den här kvällen skulle etsas in i mitt minne och vila lika stilla som den sommarkvällen gjorde.

Vi hade åkt ut till den lilla skärgårdsön på förmiddagen och ägnat hela dagen åt att vara ute och leka, slå läger och laga mat. Alla barnen var trötta, men tröttast var nog vi ungdomsledare efter allt bärande och roddande. De vuxna gick in med barnen i sovtälten medan jag, Matilda och Emma satt kvar vid elden och skrålade sånger från barnprogrammen vi sett när vi var små. Det var vi tre ungdomsledare, och så Daniel, som var två år äldre än vi och son till scoutledaren Anders. Daniel var och hämtade mer marshmallows, som vi hade tjatat oss till genom att till slut fått Anders stela ansikte att mjukna i ett litet skratt. Han tyckte så mycket om oss tre och menade att vi hade gjort oss väl förtjänta av extra marshmallows, och jag märkte att Daniel påverkades av sin pappas omdöme. Hela dagen hade han liksom stått nära mig, skrattat och skojar med mig, och varit med min barngrupp nästan hela tiden. Eller, inbillade jag mig bara?

Jag tyckte så mycket om honom. Daniel, alltså. Så. Mycket. Om. Honom.

“Jag tog fyra påsar!”

“Haha, du är knäpp ju! Fyra?!”

Vi avbröts i vår stompalång-sång av hans charmiga sätt. Han liksom flög fram och satte sig bakom mig på träbänken. Jag hade satt mig på marken framför bänken för att bli lite varmare. Men nu fanns varken att vara varm eller kall. Jag var undantagen från alla sådana triviala känslor. Det var något särskilt med ögonblicket, något som jag kände i hela mitt väsen. Men jag hörde nånstans att skrålandet hade återupptagits, mina läppar rörde sig och vi sjöng någon annan barnprogramssång.

Eller var det nån disneysång kanske. Min röst och min kropp skötte sig väl som den skulle, för jag tror att Matilda, Emma, elden, marshmallowsen, allting runt omkring mig fortsatte som om inget hänt men NÅGOT HADE HÄNT.

Jag hade tusen tankar i min hjärna och tusen hjärtslag i hjärtat samtidigt. Daniel hade lagt armen om mig när han satt sig på bänken, liksom ovanifrån vilade hans högra arm nu över min och hans hand (som han höll en täljd pinne i med en marshmallow på, jag fattar ingenting hur hann han det?!) låg liksom lätt mot mitt högra bröst, han måste väl vara medveten om det? Eller? Jag är så pirrig så jag får fokusera på att inte verka skum. Jag håller tydligen också på att grilla en marshmallow.

Känslan av hans hand och arm mot mig var som en elektrisk stöt genom hela min kropp. Jag var tacksam att Daniel tog min del av sjungandet, han ledde liksom hela vår godis-grillfest och jag såg hur det gnistrade tindrande även i ögonen på Matilda och Emma. Var de svartsjuka? De såg glada ut, de skrattade och jag gjorde hela tiden mitt bästa för att hänga med i sångerna och samtalen. Men det var som att allt stod still. Jag kände mig så speciell. Varför varför varför satt han så där och måtte han inte nånsin sluta grilla den där marshmallowen. Och varken Matilda eller Emma sa något, varken då eller dagen efter, då vi åkte tillbaka till baslägret.

Sen var det inget mer. Jag tänker fortfarande på den där kvällen. Ofta. Ville jag verkligen det där? Jag blev ju glad och pirrig men samtidigt kände jag mig så överväldigad av det, och gör än. Vad menade han? Och varför sa vi inget mer till varann?

Jag vet att han har tjej nu. Men åh vad mitt hjärta dunkar när jag tänker på det. Det var ingen stor grej, men ändå var det som att hela livet stod stilla. Jag undrar hur det skulle vara om vi skulle gjort något mer, då kanske hela universum skulle ha stannat.

Frågor att diskutera:

Berättarjaget blir överraskad över det som Daniel gör. Hur kan det kännas när någon gör något oväntat, utan att man är beredd?

Berättarjaget har blandade känslor kring kvällen. Hur kan man känna efter vad man vill?

“Jag undrar hur det skulle vara om vi skulle gjort något mer”, står det i slutet av berättelsen. Varför tror ni att berättarjaget inte gjorde något mer?

Varför tror ni att Matilda och Emma inte kommenterade händelsen? Varför tror ni att berättarjaget inte tog upp det med vännerna?